

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»
ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 11 (135) 2014

ПРЕДСТОЯТЕЛЬ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ ВЗЯВ УЧАСТЬ У ВШАНУВАННІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ - ГЕНОЦИДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ТА ПОМОЛИВСЯ ЗА ЗАГИБЛИХ

22 листопада 2014 року Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет взяв участь у державних заходах із вшанування жертв Голодомору - геноциду українського народу.

Вшанування розпочалося хвилиною мовчання за зниклих у штурмі голодом українців. Святійший Патріарх Філарет

звернувся з промовою до присутніх у якій наголосив, що, як вчить Церква, жертви страшного Голодомору - існують і потребують нашої молитви за них. З промовами до присутніх звернулися і представники інших релігійних організацій України. Насамкінець зі словом до присутніх звернувся Президент України Петро Порошенко. У вшануванні також взяли участь Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, Київській міській голова Віталій Кличко, дружина Президента України Марина Порошенко, урядовці, дипломати, громадські діячі, очільники Церков та релігійних організацій.

Святійшого Патріарха Філарета супроводжували: Патріарший намісник, митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній, єпископ Вишгородський Агапіт, керуючий справами Київської Патріархії.

Після покладання квітів та свічок до меморіалу Голодоморів, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет очолив Чин Панахиди за жертвами геноциду.

Святійшому Владиці співслужили: Патріарший намісник, митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній, архієпископ Сімферопольський і Кримський Климент, архієпископ Богуславський Олександр, єпископ Васильківський Лаврентій, єпископ Вишгородський Агапіт, керуючий справами Київської Патріархії, духовенство міста Києва.

Також у заупокійній молитві взяли участь Предстоятель Української Греко-Католицької церкви Верховний архієпископ Києво-Галицький Святослав (Шевчук) та секретар Синоду УГКЦ єпископ Богдан (Дзюхах).

ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ ОСВЯТИВ ТА ПЕРЕДАВ АВТОМОБІЛІ, ПОЛЬОВІ ПРЕСТОЛИ, ЛІКИ ТА ОДЯГ ДЛЯ ПОТРЕБ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ НА ДОНБАСІ

Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет у Михайлівському Видубицькому чоловічому монастирі освятив три карети швидкої допомоги, патрульний джип, десять польових престолів-іконостасів для потреб українських батальйонів, які боронять українську Незалежність на Донбасі.

Патріарх Філарет зустрівся з бійцями Добровольчого українського корпусу «Правий сектор», які тримають оборону в Донецькому аеропорту та у селищі Піски. Святійший Владика подякував героям-оборонцям за їхнє жертвоне служіння та благословив їх.

Також Патріарх Філарет передав для потреб українських воїнів комплекти теплого взуття та ліків.

Дві карети швидкої допомоги будуть передані до 11 окремого мотопіхотного батальйону «Київська Русь» та Першого медичного пересувного шпиталю, ще одна карета швидкої допомоги та патрульний джип передані для потреб оборонців Донецького аеропорту – Добровольчого українського корпусу «Правий сектор».

Продовження на 2 стор.

ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ ОСВЯТИВ ТА ПЕРЕДАВ АВТОМОБІЛ, ПОЛЬОВІ ПРЕСТОЛИ, ЛІКИ ТА ОДЯГ ДЛЯ ПОТРЕБ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ НА ДОНБАСІ

Початок на 1 стор.

Кошти для купівлі автомобілів, взуття, одягу та ліків були зібрані стараннями митрополита Переяслав-Хмельницького та Білоцерківського Епіфанія та парафії Великомученика Димитрія Солунського, що в музейно-етнографічному комплексі «Українське село», що на Київщині. Одну з карет швидкої допомоги профінансувала українська громада із Лос-Анджелеса.

Настоятель громади Великомученика Димитрія Солунського протоієрей Богдан Тимошенко зазначив, що ці автомобілі та речі Церква не просто жертвує та передає воїнам та оборонцям України, а фактично власним парафіянам про яких покликана дбати.

Переносні престולי-іконостаси для звершення Літургій у польових умовах були виготовлені з благословення Святійшого Патріарха Філарета парафіянами Тернопільської єпархії за кошти зібрані благодійним фондом «Вірую». Їх до Києва привіз архієпископ Тернопільський, Кременецький і Буцацький Нестор, який спільно з парафіянами і розробив зовнішній вигляд переносних престолів. Ці престולי будуть передані військовим священикам Української Православної Церкви Київського Патріархату, які служать у складі військових підрозділів на передовій.

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ: «СТРАЖДАННЯМИ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ДОВОДИТЬ, ЩО МАЄ ПРАВО НА ВЛАСНУ ДЕРЖАВУ»

раунок Міністерства оборони. Загалом допомога, яку щоденно різні парафії Київського патріархату надають армії та мешканцям Донбасу, вимірюється десятками мільйонів гривень.

Та значно важливіша від фінансової - підтримка словом, переконує патріарх. Він розповів, що після окупації Криму та початку війни на Донбасі, підтримувати свою паству у тих регіонах Київському патріархату дуже важко.

КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ СИЛОЮ ДО СЕБЕ НІКОГО НЕ ЗАТЯГУЄ

- Ваша Святосте, в якому стані перебувають єпархії Церкви Київського патріархату в Криму та на окупованих територіях Донбасу? Була інформація, що у випадку гонінь на Вашу Церкву в Криму кримські татари пропонували Вам здійснювати богослужіння у мечетях.

Чи стала Українська православна Церква більш войовничою? Чому окремі парафії переходять з Московського патріархату в Київський? Як українцям ставитися до росіян, що підтримуються війну, чи вважати їх братами, і, зрештою, як пробачити? Про це в інтерв'ю Цензор.НЕТ розповів Святійший Патріарх Української православної церкви Київського патріархату Філарет.

З Його Святістю зустрічаємося після завершення вечірньої літургії. День у патріарха виявився насиченим, та преслужба Київського патріархату попередила, що в такому темпі Владика живе понад півроку - від початку кривавих подій на Майдані, а потім воєнних дій на сході. У день нашої розмови патріарх Філарет особисто відвіз теплий одяг для батальйону «Донбас», спеціально закуплений на кошти УПЦ КП.

Філарет переконує, що Церква не втягнута в політику, а підтримує свій народ. У перший же день після втрати Криму Філарет від імені Київського патріархату переказав 1 мільйон гривень на

не дозволяють звершувати богослужіння в храмах. Так само не дозволяють греко-католикам, римо-католикам і протестантам. Терористи заявляють, що право здійснювати богослужіння має тільки православна церква Московського патріархату і забирають приміщення у всіх конфесій, крім Московського патріархату. Наприклад, у нас в Луганську забрали приміщення єпархіального управління.

Ми знаємо, що дітей кількох протестантських пасторів терористи вбили. А 18 наших священників, які виїхали, терористи внесли до списку осіб, які підлягають арешту у разі потрапляння на їхню територію. Навіть якщо їх не вб'ють, то всіляко знущатимуться так, як збиткуються над іншими полоненими.

І в цей час Москва та їхній президент говорять, ніби Київський патріархат розпалює ворожнечу між церквами, відбираючи храми у православної церкви Московського патріархату. Я зробив заяву про те, що Київський патріархат силою до себе нікого не затягує. Ті парафії та віруючі, які хочуть перейти до нашої Церкви, ми не можемо відкидати.

- Скільки було випадків переходу віруючих з Московського патріархату до Київського, і як Ви ставитесь до таких ініціатив?

- Зараз в Україні почався процес переходу парафій Московського патріархату в Київський. Таких випадків було приблизно 30, але тенденція наростає. Причому Московський патріархат сам відштовхує людей від себе своєю ж агітацією. Люди прямо питають: «Чому ми повинні ходити до тієї церкви, яка захищає ворога?». Віруючі йдуть з Московського патріархату, тому що їхні священики відкрито агітують за Путіна, Росію,

закликають молитися за них, а українську владу називають «київською хунтою». Тож ми не відбираємо віруючих і нікого не змушуємо переходити в Київський патріархат.

- Однак перехід вірян до іншого патріархату посилює міжконфесійну напругу...

- Якщо віруючі Московського патріархату не хочуть ходити на богослужіння в церкві, в яких закликають молитися за Путіна, то вони добровільно виходять, і конфлікту між людьми немає. Ця неоголошена війна, яка зараз точиться на сході, дозволила людям побачити, кому служить церква Московського патріархату.

У ТОМУ, ЩО МИ КОЛИСЬ УТВОРИМО ЄДИНУ УКРАЇНСЬКУ ЦЕРКВУ, Я НЕ МАЮ СУМНІВУ

- Ви можете впевнено заявити, що УПЦ МП діє в інтересах Кремля?

- Я особисто звертався до керівника Московського патріархату в Україні митрополита Онуфрія з пропозицією збирати кошти для нашої армії. Він відмовився з таким підтекстом: мовляв, ми не повинні показувати, що наше військо слабке і потребує допомоги. Я у нього запитав: «Коли під час Великої Вітчизняної війни коштами церкви було оснащено цілу танкову колону та ескадрилью, ніхто не боявся, що це свідчитиме про слабкість радянської армії?» А зараз Московський патріархат не хоче допомагати нашим воїнам, навпаки підтримує сепаратистів. Тобто допомагає тим, хто бореться з Україною, а не захищає її. Тож зрозуміло, на чиему боці стоїть ця Церква.

Київський патріархат допомагає армії, Національній гвардії та добровольчим батальйонам щодня. Наша допомога вимірюється не лише грошима. Ми вже відправили понад 2 тисячі тонн вантажу для наших військових. Збираємо не тільки одяг, але й продукти харчування, медикаменти, бронезилети. Також ми придбали для прикордонників броньований джип, для Національної гвардії - мікроавтобус. Чимало допомоги надають наші парафіяни. Багато наших парафій фурами возять гуманітарний вантаж на Донеччину. Полтавська єпархія створила громадську організацію «Батальйон небайдужих».

Крім того, ми допомагаємо біженцям та переселенцям у Києві та інших областях. Ведемо з цими людьми бесіди, підтримуємо. Багато наших священиків зараз знаходяться у військових частинах добровільних батальйонів. Молять добровільних батальйонів. Молять з бійцями, підіймають їхній дух.

- Після обрання митрополитом Онуфрія Ви прямо сказали, що Українська Церква прогнала від цього. Як складаються взаємини двох Церков сьогодні, і зокрема взаємини Вашої Святості з митрополитом Онуфрієм?

- Ми не хочемо ворогувати і ділити Україну на частини. Намагаємося добрі стосунки підтримувати. Тим більше, ми разом входимо до Всеукраїнської ради церков, чим підкреслюємо, що у нас відносини нормальні.

- Рік тому Ви говорили про можливий розкол в Українській Церкві Московського Патріархату у зв'язку з бажанням частини духовенства створити єдину українську православну церкву. Чи змінилася ситуація після обрання нового митрополита?

- Українська православна церква Московського патріархату дійсно не єдина. Всередині є єпископи та священники, які твердо стоять на позиціях Москви. Наприклад, донецький митрополит Іларіон. Є проукраїнські налаштовані єпископи, але вони бояться покарання з Москви. Прийде час, коли вони насміляться сказати відкрито про свою позицію, і об'єднаються з нами в одну церкву. А в тому, що ми колись утворимо єдину церкву, я не маю сумнівів. Якщо маємо свою державу, то повинні мати й свою помісну церкву.

У разі цілковитого відходу України від Московського Патріархату, російська Церква втратить значну частину своїх віруючих. У такому випадку не може бути й мови про імперські амбіції Москви та визнання її «третім Римом». Це ще й політичне питання, і в Росії Церква втягнута в політику. Росія хоче бачити Україну в складі нової імперії з центром у Москві. Для просування проросійських сил в Україні вона використовує Церкву Московського патріархату.

Так і зараз патріарх Кирил подає ситуацію в Україні у викривленому вигляді. Він представляє справу так, що в Україні точиться громадянська війна, яку почали самі українці, які не хочуть підпорядковуватися ніби-то незаконній владі у Києві. За словами Кирила, Росія тут ні до чого.

КАІН ТА АВЕЛЬ НЕ ПЕРЕСТАЛИ БУТИ БРАТАМИ. ТАК І РОСІЙСЬКИЙ НАРОД НЕ ПЕРЕСТАВ БУТИ УКРАЇНЦЯМ БРАТНІМ

- Ви написали листа Вселенському патріарху Варфоломію щодо цих слів патріарха Кирила. Чи була якась реакція з його боку?

- Відповіді не було, і ми не розраховували її отримати. Просто хотіли доне-

сти до Вселенського патріарха й інших глав церков правдиву інформацію. Я викрив неправду, яку розповсюджує патріарх Кирил, та розповів, що фактично йде неоголошена війна Росії з Україною. Адже на Донбасі присутні не лише російські танки, ГРАДи, СМЕРЧі та інша військова техніка, але й найманці та спецслужби.

- Можливо, відповіді від Варфоломія немає, тому що Київський патріархат досі не визнаний рештою православних Церков?

- Всі зациклилися на канонічності й невизнанні. Забувають, що всі автокефальні церкви, які в різні періоди відокремлювалися від Константинопольського патріархату, деякий час не були визнані. Грецька не була визнана автокефальною близько 20 років, болгарська - 70 років. Російську православну церкву не визнавали автокефальною 141 рік. Тому Київський патріархат не турбує, що його не визнають. На все свій час.

Патріарх Варфоломій у 1992 році мені сказав, що українська церква має право на автокефалію, але це можливо лише тоді, коли українські православні церкви об'єднаються. А Москва зараз робить все для того, щоб цього не сталося, бо їй не вигідна єдина Українська православна церква. Однак тенденція вже давно не на користь Москви. Сьогодні Київський патріархат налічує 15 мільйонів віруючих, Московський патріархат в Україні має 10 мільйонів вірян.

- Святіший Владико, Ви не раз називали Путіна «новим Каїном», тому що він вбиває братній український народ. Та сьогодні чимало українців перестали вважати росіян братами.

- Подивіться, як багато змішаних російсько-українських сімей і родинних зв'язків між двома народами, тому ми все-таки брати. Інша справа, що наш брат став ворогом, так само, як Каїн став ворогом та убивцею свого брата. Але ж від того Каїн та Авель не перестали бути братами. Так і російський народ не перестав бути українцям братнім, але через своє керівництво став нашим ворогом.

Я назвав Путіна новим Каїном не лише тому, що російські війська вбивають українців. Друга причина те, що Путін всьому світу каже неправду про Україну, так як і Каїн сказав неправду Богові. Коли Господь запитав Каїна: «Де твій брат?», той відповів: «Хіба я сторож моєму братові?», хоча сам убив Авеля. Так і Путін на весь світ говорить, що його армія не воює в Україні.

Продовження на 4 стор.

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

Початок на 2 стор.

- Позицію УПЦ КП можна назвати воявоєничою, та разом з тим, християнство вчить нас прощати. Як вийти з цієї дилеми: захищатися, але й прощати росіян?

- Господь нам говорить: «Любить ворогів ваших, тому що вони творіння Божі». Христос був розп'ятий за все людство, у тому числі за них. Якщо ми будемо робити все для того, щоб наші вороги потрапили до пекла, значить служитимемо дияволу. А ми повинні служити Богу, який хоче, щоб спаслися всі люди. Коли архідиякона Степана побивали камінням, він молився: «Господи, прости їм, бо не знають, що вони роблять». Тому наші молитви стосуються і наших ворогів.

Водночас, ми повинні ненавидіти зло і боротися з ним. Таким злом є агресія, яка сьогодні відбувається проти України. З агресією ми боремося, а за ворогів просимо Бога, щоб простив їм їхні гріхи. Ми захищаємо свою землю і свій народ. У цьому не тільки нема гріха, а навпаки це свідчить про любов. Христос сказав: «Ніхто не має більшої любові, якщо душу свою і життя своє віддасть за друзів». Наші воїни віддають свої життя за свій народ, сім'ю і друзів - чинять доброту. А агресори роблять зло.

СВОЮ ДЕРЖАВУ МИ ОТРИМАЛИ БЕЗ КРОВІ ТА ВІЙНИ.

ТЕПЕР ПОВИННІ ДОВЕСТИ, ЧИ ДОСТОЙНІ МАТИ ЇЇ

- У ситуації, коли Церква підтримує армію, вона мимоволі стає втягнутою у політику.

- Церква є відокремленою від держави і за законом не має права втручатися в політику. Але Церква не відокремлена від народу. І народ наш є частиною Церкви як наша паства. Його інтереси ми і захищаємо, так само як кожна церква має робити те саме.

- Як Ви сприймаєте той факт, що деякі священнослужителі стають народними депутатами?

- Ми забороняємо єпископам і духовенству балотуватися до Верховної Ради, тому що парламент займається політикою й державними справами, а священник має займатися справами церковними. Крім того, працюючи у парламенті, священник не матиме змоги здійснювати богослужіння у своїй парафії. Та ми благословляємо священників, які хочуть бути обраними до місцевих органів влади, бо на місцях не займають

ся політикою, а вирішують господарські справи. Церкві завше потрібна допомога - відведення землі для будівництва храмів, підтримка у питанні викладання в школах християнської етики. Крім того, будучи депутатом місцевої ради, священник може проводити богослужіння у своїй парафії. А для роботи у Верховній Раді вони будуть змушені залишити свою паству.

- Під час Майдану ви рішуче заявили, що Янукович діяв проти свого народу. Чи сьогоднішня українська влада діє справедливо? І чи підтримує інтеграцію до Євросоюзу?

- Всі знають, що наш Президент захищає Україну: зміцнює армію і відстоює інтереси української держави на переговорах. Тому ми підтримуємо Порошенка.

В Європу нам треба рухатися, тому що ми частина європейської цивілізації: демократії, технічного прогресу і високого рівня життя. Треба прагнути кращого. Не забуваймо, що історично Україна є європейською державою. У часи Володимира Великого та Ярослава Мудрого ми увійшли в Європу як християнська держава. Дочки та внуки Ярослава Мудрого були королевами Франції, Норвегії, Угорщини та Польщі. Також не варто забувати, що географічний центр Європи розташований в українських Карпатах.

Рухаючись до Європи, ми не лише беремо, але й даємо. Духовність в Україні вища, ніж на Заході. Наприклад, коли ми станемо повноцінними членами Європейського союзу, будемо боротися проти одностатевих шлюбів. Європа сама не може подолати це зло, ми їм допоможемо. Український народ такі шлюби не сприймає, тому Україна як частина Європи принесе нове ставлення до цього гріха.

- Кілька місяців тому Ви говорили, що «через смерть і страждання Україна міцно об'єднається». Нам варто сприймати горе, яке впало на український народ, як випробування від Бога?

- Так, через страждання Україна об'єднується у єдине ціле. Я нещодавно був у Херсоні та Миколаєві, і можу сказати, що вони зовсім не такі, якими я їх бачив раніше. Там супротивники України притихли, тому що з півдня також люди воюють на війні, і багато з них загинули. Люди, які ставилися до України байдуже, почали цінувати свій народ і державу.

Свою державу ми отримали без крові та війни. А тепер повинні довести, чи достойні мати її. Цими стражданнями український народ доводить, що має право мати свою державу. Українці самі об'єднуються через кров - роблять те, чого не можуть здійснити політики.

Ольга Скороход

ВІСТІ З ДІАСПОРИ

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ У ФРАНКФУРТІ-НА-МАЙНІ

22 листопада 2014 року українці в усьому світі вшанували пам'ять жертв Голодомору-геноциду 1932-1933 років. Вшанувати пам'ять та помолитися за замучених голодом зібралися українці і у Франкфурті-на-Майні, що в Німеччині.

З благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета у поминальних заходах взяв участь голова Управління зовнішніх церковних зв'язків архієпископ Рівненський і Острозький Іларіон. Архієпископ Іларіон, у співслужінні архімандрита Кіріона (Інасарідзе), заступника голови УЗЦЗ, звершив панахиду за упокоєння душ невинно убієних голодом українців.

Після молитви владика Іларіон звернувся зі словом, у якому закликав всіх молитись за тих, кого позбавили життя та пам'ятати цю страшну трагедію, щоб у майбутньому ніколи нічого подібного не повторилось.

З промовами до присутніх звернулись генеральний консул України у Франкфурті-на-Майні Алла Польова, голова Української громади у Франкфурті-на-Майні Олексій Ємельяненко, заступник голови Української громади міста Ольга Пімпл, директор Музею українського мистецтва Ірина Деніс, активісти Світлана Голуб та Валерій Хлівний.

На завершення заходу, в пам'ять про жертв Голодомору-геноциду, присутні виклали зі свічок Хрест та заспівали гімн України.

Влас. Інформ.

3 ЖИТТЯ БРАТНЬОЇ ЦЕРКВИ

Глава УГКЦ на вшануванні пам'яті жертв Голодомору: «Якщо забудемо про геноцид, то він може повторитися»

Пам'ятає мільйони невинно убієних голодом на одній із найродючіших земель світу», - сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав сьогодні під час офіційних заходів за участю Президента України Петра Порошенка та Прем'єр-міністра Арсенія Яценюка в День пам'яті жертв Голодомору-геноциду українців 1932-1933 років, який традиційно відзначається в четверту суботу листопада.

Від Української Греко-Католицької Церкви у вшануванні пам'яті невинно вбитих голодом узяв також участь владика Богдан (Дзюрах), Секретар Синоду Єпископів УГКЦ.

Верховний Архієпископ пригадав, що в той час, «коли мільйони людей волали до Бога по справедливості на цій землі, мало було тих, хто говорив». Чи не єдиним був голос слуги Божого митрополита Андрея Шептицького, який разом із українським єпископством написав славного листа під назвою «Україна в передсмертних судорогах».

«Сьогодні маємо пам'ятати, - переконує Глава Церкви, - нашу пам'ять зберігати й розвивати, щоб ім'я кожного, хто був таким чином позбавлений життя не зникло з книги пам'яті нашого народу. Ми маємо пам'ятати задля нашого сьогодення, аби й нині, цієї зими ніхто в Україні не страждав від голоду. Ми маємо пам'ятати задля нашого майбутнього, бо якщо забудемо про цей геноцид, він може повторитися».

За його словами, Церква і вірні сьогодні моляться. «Молимося за всіх: дітей, жінок, старців, цвіт української нації, які були позбавлені права жити, щоб Господь Бог прийняв їх у свої батьківські обійми. Ми молимося, аби Господь Бог визволив усіх нас від гріха, ненависті та вбивства», - сказав Блаженніший Святослав.

Після вшанування пам'яті жертв Голодомору-геноциду розпочалася всенародна акція «Запали свічку».

Вічна пам'ять!

Департамент інформації УГКЦ

«Мова йде не тільки про нас, але і про вас», - Глава УГКЦ про боротьбу України за свободу

Уперше я зустрів Святослава Шевчука в Римі у квітні 2011 року, декілька тижнів після його виборів та інаугурації на Верховного Архієпископа УГКЦ, яка має візантійську літургію й устрій, але перебуває в повному соприччості з Римом.

Більш як 40 років, від 1946 до 1990 року, УГКЦ вважалася найбільшою підпільною Церквою у світі, оскільки в 1946 р. у Радянському Союзі Сталін проголосив її незаконною, після створення ініціативної групи, горезвісного «Львівського собору», якою керувало НКВД, попередник КДБ.

Сталін знав, що УГКЦ є скарбницею української національної культури та ідентичності, і, очевидно, боявся, що саме Церква стане осередком спротиву «закручуванню гайок» у повоєнний період. Більшість греко-католицьких єпископів, священників і багато мирян відмовилися «об'єднатися» з російським патріархатом, що був постановив львівський псевдособор, за що померли в таборах ГУЛАГу.

Двадцять чотири з них проголошені блаженними мучениками Папою Іваном Павлом II в 2001 році. Решта мирян, священників і монахів, які не хотіли підпорядковуватися російському православ'ю, вели релігійне життя в підпіллі, займалися катехизацією дітей вдома, а також створювали підпільні навчальні та благодійні заклади, в тому числі семінарії.

Верховний Архієпископ Святослав народився в 1970 році, саме в дні підпільного життя УГКЦ і висвячений в священника в 1994 році, коли УГКЦ уже отримала легальний статус у пострадянській Україні. Після служіння в секретаріаті Блаженнішого Любомира (Гузара), колишнього Верховного Архієпископа, та у Львівській духовній семінарії, о. Шевчука призначили вікарним єпископом єпархії УГКЦ в Буенос-Айресі (а пізніше Апостольським адміністратором), де він піклувався греко-католицькими емігрантами всієї Південної Америки та потоваришував із місцевим кардиналом Хорхе Маріо Бергольо, архієпископом латинського обряду.

Поліглот, який знає українську, іспанську, польську, російську, англійську, італійську, грецьку, латинську та старослов'янську мови, о. Святослав отримав докторський ступінь богослов'я у Папському університеті св. Томи Аквінського, Ангелікумі. На загальний подив (з огляду на його вік) єпископи УГКЦ обрали Святослава Шевчука Верховним Архієпископом у березні 2011 року, а їхній вибір затвердив Папа Бенедикт XVI.

Коли я зустрів його в Римі після виборів та інтронізації, мене вразила не тільки його дружелюбність і щирість, але майже надприродний спокій. Однак найбільше здивувало те, що незважаючи на 41-річний вік, вл. Святослава перевели з Буенос-Айреса, обрали провідником УГКЦ, інтронізували в Києві, а тоді відправили в Рим на зустріч із Папою Бенедиктом та членами курії.

Продовження на 6 стор.

З ЖИТТЯ БРАТНЬОЇ ЦЕРКВИ

Початок на 5 стор.

Ми розмовляли понад годину, і жоден з нас навіть уявити не міг, що через два з половиною роки Верховний Архієпископ Шевчук опиниться у вирі національної, навіть можна сказати міжнародної, драми, коли його народ повстане проти посткомуністичного застою та корупції, його Церква відіграє головну роль на Майдані, у Революції гідності, а єпископи та священники ухилитимуться від російських куль, щоб підтримати людей, які мирно хотіли вибороти свободу та справедливість.

Протягом цього року, а особливо після російського вторгнення в Україну в серпні, Верховний Архієпископ Шевчук був голосом розсудливості, моральної мудрості та заклику до міжрелігійної співпраці в нестабільній ситуації, закликаючи до мужності та стриманості. Його життя не стало легшим через надію деяких ватиканських куріялів на успіхи в екуменічному діалозі з російським православ'ям, – і які досить нерозсудливо запросили представника московського патріархату, митрополита Іларіона Алфеева, на нещодавній позачерговий Синод у Римі.

Митрополит Іларіон звернувся до Синоду з вимогою тиску на УГКЦ, негативно висвітлюючи її роль у Революції на Майдані і ставлячи під сумнів її церковну ідентичність та інтегритет, посилавшись на повне сопричастя УГКЦ з Єпископом Рима (який сидів перед митрополитом Іларіоном під час його гротескних зауважень). Незважаючи на це, Верховний Архієпископ Шевчук спокійно пояснив істинну ситуацію та історію своєї Церкви, коли обурений кардинал Нью-Йорка Тімоті Долан одразу після інтервенції Іларіона на Синоді взяв інтерв'ю у нього на своєму радіо.

Неможливо заперечити серйозність ситуації в Україні. Однак, коли нещодавно Блаженніший Святослав відвідав США і знайшов час для розмови, то був спокійний, як завжди. Цей спокій походить від глибокої віри та переконання, що він та його народ знаходяться на правдивій стежці формування нової України. Тому я розмістив декілька запитань, на які Верховний Архієпископ мав змогу відповісти.

ДЖОРДЖ ВАЙГЕЛЬ: Наближається до першої річниця Революції гідності в Україні, як би ви оцінили ситуацію в країні?

БЛАЖЕННИШИЙ СВЯТОСЛАВ: Україна зараз перебуває в стані суспільних перетворень та під російською агресією. Після Революції гідності екс-президент Віктор Янукович залишив майже зруйновану країну без державних установ у справжньому сенсі цього слова. Не було армії, державну казну розграбували, вся міліція та СБУ були паралізовані та дискредитовані. Генпрокуратура була повністю корумпована, судова система в Україні повністю зруйнована, економіка країни опинилася на грані дефолту. А тоді розпочалася іноземна агресія: спочатку анексія Криму, а тоді військові дії на Сході України – у Донецькій та Луганській областях.

Однак у цих трагічних обставинах ми стали свідками виникнення громадянського суспільства та відродження України, включило не лише етнічних українців, але і росіян, євреїв, кримських татар, людей із польським походженням, білорусів, вірменів, грузинів; україно- та російськомовного населення; православних, католиків, мусульман та євреїв – іншими словами, громадян України незважаючи на своє походження, виявили своє бажання жити у вільній та незалежній країні. Також ми бачимо появу нової форми українського патріотизму, ніколи не знану в нашій історії: патріотизм, завдяки якому любов до Батьківщини спонукає до ризику життям заради свободи та незалежності.

У цих критичних умовах ми все ж таки провели вибори нового президента та парламенту. Це демократичний спосіб створити державну структуру, яка захищатиме, а не знищуватиме людську гідність.

Українці зробили вільний вибір. Ми обрали європейську перспективу розвитку нашої країни, європейські та українські цінності й скинули з себе пострадянський тягар та будь-які види екстремізму й жорстокості.

- Чи можливо для України, яка, по суті, залишилася без допомоги, протистояти тиску з боку Москви та її союзників на Донбасі?

- Дуже важко, однак можливо. Адже вже майже рік, як ми протистоїмо цій агресії. Наш народ дуже добре розуміє, що ніхто нас не захистить, ніхто не забезпечить наше існування і ніхто ззовні не перебудує нашу країну. Ми це розуміємо. Однак важливо, щоб світ зрозумів, що українці віддають своє життя заради європейських цінностей, - цінностей, які сама Європа все менш і менш здатна захищати. Підтримати Україну означає підтримати демократію та непохитну міжнародну систему безпеки.

Сьогодні Україна бореться не лише за свою, але за європейську і світову свободу та гідність. Це боротьба за нашу і вашу свободу. Якщо Захід у своїх переговорах стосовно України бере до уваги лише економічні питання, якщо знову гроші переважають над людською гідністю та свободою, — то великі західні держави просто зрадили своїх громадян і саму людську гідність. І назва Європейський Союз стане пустим словом.

- Яка роль УГКЦ в українському громадському житті за останній рік?

- За останній рік УГКЦ та інші християнські Церкви проповідують Євангеліє людської гідності. На основі Христового вчення ми повинні сприяти людській солідарності, заохочувати волонтерські рухи через соціальне вчення Католицької Церкви та простими моральними термінами роз'яснювати істинне значення демократії. Вперше суспільство незалежної України, а особливо схід та південь, відкрило для себе Церкву як Матір та Вчительку. Чому? Та тому, що наша Церква приймала участь у народній драмі життя та смерті. І незважаючи на страх та небезпеку, тисячі людей навчилися молитися: вони відкрили присутність живого Бога у своєму житті та стали християнами. Ось так ми здійснювали Нову євангелізацію, проголошену Папою Іваном Павлом II та Папою Венедиктом XVI.

- Які зараз відносини між УГКЦ та трьома конкуруючими православними юрисдикціями в Україні?

- Протягом багатьох років наша Церква розвиває рівні і братерські відносини з усіма церквами та християнськими громадами. Наші відносини з православ'ям базуються на переконанні, що всі ми діти та нащадки одної Київської Церкви, яка зародилася в хрещенні князя Володимира [в 988 році]. Тому ми не переймаємося відмінностями, а радше поважаємо структуру та традиції православних церков, молячись за їх єдність в Україні.

- Чи можливо для УГКЦ, самостійно або у співпраці з православними церквами, стати посередником в налагодженні українського національного діалогу про реформу?

- Ми вже цим займаємося. Адже благословенням є те, що найбільшою неурядовою організацією в нашій країні є саме Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій, яка представляє 75 відсотків громадян України. Протягом останнього року ця Рада проявляла себе досить активно, роблячи гучні заяви на підтримку реформи, тому українське суспільство вважає нас важливим моральним орієнтиром. Як лідери

різних Церков та релігійних організацій ми віримо, що наша відповідальність полягає у сприянні соціального діалогу та примирення, навіть на міжнародному рівні, ми маємо бути посередниками реформ в нашому суспільстві.

- Якими найважливішими, на ваш розсуд, є урядові реформи для покращення економіки України?

- За останні 20 років, як пострадянська країна, у нас була олігархічна економічна система. Ці олігархи росли в нас як гриби на залишках економіки Радянського Союзу. Уся державна система крутилася навколо їхніх особистих, егоїстичних економічних інтересів. І таку олігархічну систему потрібно повністю змінити. Згідно з християнським вченням, економіка повинна служити загальному благу. Саме зараз Україні потрібно розвивати спеціальну державну допомогу для середнього класу, створюючи можливість розвитку малого бізнесу, а також творити громадянське суспільство, яке дає кожному доступ до переваг державної економіки, а не монопольної.

- Якими були найсуттєвіші урядові реформи для майбутньої України як закономірної демократії?

- Протягом останніх десятиліть олігархи, які правили Україною, використовували політику та закон для своїх вигод. Це виглядало просто пародією на демократію – влада грошей над законом. І така ситуація досягнула своєї кульмінації за Януковича, якому підкорялася судова система України. Тому ми повинні відновити верховенство закону в нашій країні, яке б базувалося на християнській чесноті справедливості, коли кожен громадянин, незалежно від його фінансового становища, має ті ж громадянські права і обов'язки. Також потрібно викоринити корупцію, яка підриває концепцію правосуддя, закону і права. Принцип «усі рівні перед законом» необхідно розвивати, дотримуватися та захищати.

- Якими були найсуттєвіші урядові реформи для майбутнього українського громадянського суспільства?

- Двадцять років тому в Україні відбулися великі дебати на тему, чи справді існує «громадянське суспільство» в нашій країні? У часи Радянського Союзу диктатура комуністичної партії придушувала нормальне життя людей та їх право проводити суспільні ініціативи. Революція гідності, вочевидь, засвідчила своєрідний вибух громадянського суспільства в Україні, і Церква в цей час пояснювала християнську ідею джерела державної влади: індивіди та громадськість надає державним службовцям право управляти шляхом вільних, демократичних виборів. Тому в виборчому законодавстві України повинні відбутися фундаментальні реформи. Органи влади мають служити громадянському суспільству, а не самим собі, і точно не маніпулювати бажаннями, побоюваннями, потребами та довірою нашого народу. Християнське поняття суспільного служіння повинне стати основою політичної культури та демократичних установ у вільній країні.

- Чи можливо викоринити «культуру корупції» в Україні протягом одного покоління?

- Якщо щиро, то я сумніваюся в цьому. Протягом багатьох поколінь продажність політиків та влади була способом підкорювати собі народ України і просте населення неохоче погоджувалося з такою системою та старалося захистити себе від гніту. І сьогодні ми бачимо результат цього, коли матері дають хабар військовим службовцям, щоб їхніх дітей не забрали в АТО. Багато часу потрібно на зцілення цих ран у нашому суспільстві і переконання українців, що їхня країна – це їхня Батьківщина, яка їх захищає та створює середовище, що поважає їхню гідність та сприяє розвитку природних талантів. І багато часу знадобиться для того, щоб переконати державних чиновників, що вони не є володарями рабів, але слугами загального блага.

- Чи приголомшило вас втручання Митрополита Іларіона на позачерговому Синоді 2014 року?

- Я був розчарований та ображений, адже високоповажний представник християнської Церкви дезінформував Синод Католицької Церкви. Справжній екуменізм має базуватися на взаємній повазі та щирому прагненні знайти правду. У час зовнішньої агресії проти України християнські ієрархи повинні стати апостолами миру, але ніяк не тими, хто підбурює до нападу.

- Як ваша Церква реагує на звинувачення з боку Московського патріархату, що вас втягнули в «політику» минулого року?

- Відповіддю є наша стійка позиція та співпраця з українськими Церквами в минулому році. Наша Церква ніколи не вплутувалася в державну політику, як деякі православні Церкви. Ми ніколи не підтримували жодну політичну партію чи політика. Однак ми були і будемо брати активну участь в громадянському житті. Православна соціальна доктрина не має чіткого відмежування між громадянським життям і політичною діяльністю; православна теорія обізнана лише в церковно-державних взаєминах, але не в церковно-суспільних. Ось чому Митрополит Іларіон вбачає у нашій євангелізації та служінні громадянському суспільстві «політику».

Для тих, хто знайомий з історією Львівського псевдособору, виглядає, що Митрополит Іларіон внутрішньо підтримує цей «собор», як істинне церковне діяння, хоча всі компетентні історики розглядають його як акцію НКВД. Розкажіть коротко тим, хто не знає історію, послідовність подій від Львівського псевдособору до сьогоднішнього дня?

З юридичної точки зору, Львівський псевдообор 1946 року був інструментом репресій, спрямованих на ліквідацію Української Греко-Католицької Церкви в Радянському Союзі. Будь-які спроби показати цей «собор» як незалежний та невимушений, особливо в період правління Сталіна, просто брехливі. «Собор» на чолі з російськими православними єпископами змушував священників УГКЦ вийти з лона Католицької Церкви. І з церковної точки зору, цей «собор» був грубим та безсоромним актом православного прозелітизму, за допомогою якого мільйони українських католиків під страхом смерті, тортур та заслання змушували приєднатися до російської православної церкви.

- Чим можуть допомогти друзі України на Заході вашій країні в наступні шість місяців чи наступний рік?

- Зараз Україна переживає іноземну агресію, свого роду «гібридну війну», яка включає неоголошене військове вторгнення, серйозний економічний тиск і величезну кампанія дезінформації. Україна стала жертвою цієї агресії, тому прошу наших друзів у всьому світі в ім'я справедливості та Христа стати на бік тих, кого гноблять у нашій країні. Станьте на знак солідарності на бік народу, якого пригноблювали на протязі багатьох років і який зараз піднімається, щоб повернути свою гідність. Допоможіть нам захистити свободу і демократію. Адже в сучасному глобалізованому світі мова йде не лише про нас, а й про вас. Допоможіть нам поширювати по світі правду про ситуацію в Україні. Як християни, ми переконані, що проголошення істини може стати сильнішим, ніж зброя, і визволяти краще, ніж будь-яка людська сила.

Джордж Вайгел

Довідка: Джордж Вайгель є старшим науковим співробітником вашингтонського Центру з питань етики та громадської політики.

**Переклад з англ. Марії Довгань
Джерело: <http://headugcc.info>**

Патріарх Філарет передав 4000 консервів для харчування українських воїнів з батальйону «Золоті ворота»

Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет на прохання добровольчого батальйону «Золоті ворота» на повірті своєї резиденції передав 4000 консервів на загальну суму 100 тисяч гривень для харчування воїнів на Донбасі.

Гроші на закупівлю консервованих продуктів були зібрані через скриньку для пожертв у храмах Київського Патріархату.

Передаючи продукти військовим Святійший Патріарх зазначив, що те, що громадяни в Україні активно жертвують гроші, продукти, одяг та спорядження для оборонців України свідчить про відродження нашої держави та народу. Відроджується український дух і людей з таким духом перемогти неможливо.

Військовослужбовців батальйону «Золоті ворота» супроводжував військовий священник на псевдо «Лука» з Чернігівської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату.

Представники добровольчих батальйонів головне попросили Київську Патріархію закупити консервоване м'ясо і консервовану рибу, адже у раціоні солдатів - вони коштують найдорожче і їх бракує.

У акції передачі також взяв участь настоятель столичного Петро-Павлівського храму на Берківцях протоієрей Петро Ладвинтович.

Влас. Інформ.

Священники Тернопільської єпархії в черговий раз відвідали військових у зоні АТО

З благословення архієпископа Тернопільського, Кременецького і Бучацького Нестора голова єпархіального відділу духовно-патріотичного виховання у Збройних Силах та інших військових формуваннях України протоієрей В'ячеслав

Кізілов відвідав бійців батальйону «Торнадо», в якому несуть службу тернопільські вояки та бійців 6-го окремого мотопіхотного батальйону 128 окремої мотопіхотної бригади.

Завдяки добрій і успішній співпраці старшого військового капелана з волонтерами в доволі короткий час вдалося провідати наших бійців.

Під час тижневого перебування у місці дислокації батальйонів були відправлені Божественні Літургії, молебні, акафісти, освячено натільні хрестики та військово спорядження. Були здійсненні чисельні таїнства Сповіді, що було вкрай необхідне для бійців, які перебувають у зоні АТО.

Отець В'ячеслав разом зі священником Богданом Гагавчуком та священником Богданом Статкевичем кожного дня з величезним бажанням виконували свої обов'язки священників-духівників. Слід зазначити щирість та відкритість командирів та бійців батальйону.

Щогадинне спілкування священників з бійцями не припинялось, а наприкінці командирам були подаровані ікони, які стали для всіх оберегом і захистом.

У свою чергу представники батальйонів передали грамоти-подяки за постійну духовну і матеріальну опіку.

Слова щирої подяки від бійців батальйонів прозвучали за листи підтримки, написані учнями школи допризовної підготовки м. Тернополя. В подяку за увагу вони передали прапор України зі своїми побажаннями миру та спокою в Україні. Відчувалось, що потреба у молитовному спілкуванні є нагальною та гострою.

Подібні зустрічі вкотре підтверджують однозначну патріотичну позицію Української Православної Церкви Київського Патріархату.

прот. В'ячеслав КІЗІЛОВ, голова єпархіального відділу духовно-патріотичного виховання у Збройних Силах та інших військових формуваннях України

Сватово-Лисичанськ. Останні зупинки Автопоїзду Миру та Єднання.

Останніми містами, які відвідав Автопоїзд Миру та Єднання, стали Сватово та Лисичанськ. Ці містами мають проблеми та буденні проблеми, однак намагаються триматись достойно. Особливим стало і перше місто, Сватово, куди учасники прибули в п'ятницю, 21 листопада.

«Ми не боїмось того, що в нас висить український прапор на будівлі міської ради. Іми виступаємо за Єдину Україну», – заявив мер Сватово. Учасниками автопоїзду здалось, що містяни намагались якомога сильніше продемонструвати, що в них все добре, однак зрозуміло, що певні проблеми лишаються.

На круглий стіл прийшли не лише місцеві керівники з боку влади, а й районні та міські служби, що забезпечують нормальну життєдіяльність міста. Також на зустрічі був присутній священник від УПЦ Московського патріархату, який долучився до традиційної спільної молитви по завершенню спілкування.

Голова місії Автопоїзду, о. Олександр (УПЦ Київського патріархату) зазначив, що мешканці висловили недовіру київської влади – вони готові змінити свої думку після практичних дій з її сторони. Окрім того, прозвучали традиційні нарікання на ЗМІ, які не висвітлюють або висвітлюють неправдиво ситу-

Благословення на захист Вітчизни.

23 листопада 2014 року у Свято-Воскресенському кафедральному соборі м. Суми перед Божественною Літургією відбулось благословення воїнів, які їдуть захищати Україну від російського агресора. Були прочитані відповідні молитви та прохання на благословення для воїнів та окропили святою водою. Весь храм людей проводжав зі сльозами воїнів на подвиги по захисту України.

Вечором священники Сумської єпархії проводили бійців які повертались після ротації.

Відзначення пам'яті жертв Геноциду українського народу.

22 листопада 2014 року у всіх храмах УПЦ Київського Патріархату в Сумській області проведено поминальні богослужіння по невинно замучених голодом десятків мільйонів українців в 30-х роках радянською владою. Геноцид був цілеспрямований на зломлення духу українців по всіх територіях СРСР де компактно проживали українці.

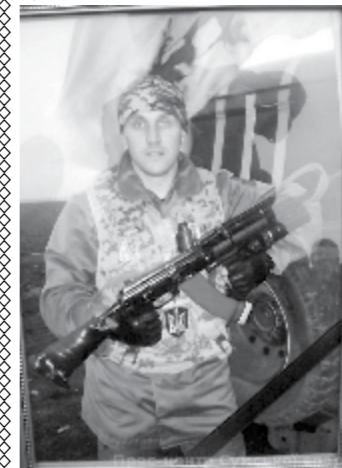
На запрошення голови СОДА Боршаша І.С. та голови обласної ради Клочка М.О. була проведена панахида біля обласного меморіального комплексу с. Піски Буринського району, де було знищено 1185 селян з малолітніми дітьми. В панахиді взяли участь архієпископ Мефодій з сумським духовенством, благочинний Буринського району протоієрей Тарасій Кузьмін з хором. Після поминального богослужіння були глибокі проникливі виступи керівників області, району, науковців, педагогів школи котрі займались дослідженням голодомору.

По завершенні жалобних заходів ще довго не розходились люди, спілкувались, обмінювались думками по сьогоденню.

Слід зазначити, що у всіх виступах керівників та учасників звучали слова до єднання у боротьбі з російським агресором, котрий підступно прийшов на нашу землю сьогодні.

Вічна пам'ять герою Артемію Коханому.

Відбулось поховання героїчно загиблого потомственного українського козака військового майора, людини неординарних здібностей і авторитету, прекрасного сім'янина Артемія Коханого. Зібрались тисячі сумчан для яких Артемія був символом честі, порядності українців. Майоріли на площі червоно-чорні прапори, які були ідеалом боротьби за свободу нашого народу у Артемія.

Очолив похорон архієпископ Мефодій з духовенством Сумського благочиння.

Після відспівування виступили бойові побратими, друзі, які поклялись перед тілом спочилого новопреставленого Артемія до останнього подиху боротись за волю України, щоб здійснилась багатотисячова мрія нашого народу - стати вільним.

Багато присутніх витирали сльози в скорботі про вірних синів України, яким приходиться сьогодні в надважких умовах боронити Батьківщину.

Залишилась у Артемія дружина і чотирьох річна дочка. Сивочолий батько звернувся до людей зі словами Слава Україні, смерть ворогам, не здаваймось, на що багато тисяч присутніх одностайно відповіли відповідними словами.

Жителі Сум через все місто провели в останню дорогу Артемія Коханого. На цвинтарі проповідь виголосив протоієрей Анатолій Довгополий благочинний Сумського району, котрий добре знав у житті Героя Артемія.

Вічна йому пам'ять.

Початок на 10 стор.

Андрея заслугує на більш приголомшувачий фільм, який навичні віки уславлював би ім'я подвижника правди і краси, людину з феноменом якої з ніким майже не можна порівняти. Його ідейність і жертвенність, це ці чесноти, на яких ґрунтуються всі інші моральні цінності. Це неначе два крила – духовні двигуни, що піднімають людину і народ понад приземний матеріалізм та низький еґоїзм і творять її справді Божою істотою. Шептицький наголошував, як віра без діл мертва, так ідейність без жертвенності і посвяти являється пустим звуком і облудною позою. Вже за життя мутр. Андрея серед народу вважали святым. Тема митр. Андрея, чекає на справжнього кінорежисера, який би зумів у широкій площині підійняти цей багатющий сюжет пов'язаний з цією небуденною постаттю і показати його широкому світові. Архієпископ Андрей має колосальні заслуги екуменічні, унійні, парламентарно-дипломатичні. Його благочинна мистецька, наукова, гуманітарна та державницька діяльність становить безцінний джерело, з якого можна виховувати нові ідейні покоління.

В Ізраїлі за клопотанням Давида Кагане розглядалося питання про присвоєння митр. А. Шептицькому звання «Праведник світу», однак цей намір не увінчався успіхом. Це питання розглядалося в Яд ва-Шем декілька разів і також без успішного результату. В 2007 році Єврейська громада України у співпраці з УГКЦ встановила особливу відзнаку – медаль митрополита Андрея Шептицького, якою нагороджуватимуть осіб, котрі найбільше прислужилися справі України та українсько-єврейського примирення. Своєрідна маскараро було вручення 19 листопада 2014 р. в Києві зятю Кучми Вікторові Пінчуку – Премію імені Андрія Шептицького, це не зовсім тактовне рішення. Адже митр. Андрій Шептицький — це не просто легенда, це стовп нашої церкви і державності. Із таких людей складається уявлення про країну та націю. Кожен розуміє, що Пінчук, ані донька Кучми дружина Пінчука, нічим особливим не вписалися в національний літопис. Хіба лише те, що дружина Пінчука є власницею в світі одного із найкрасивіших і найдорожчих домів. Можна б було лише спитати за які кошти вона цей дім придбала. Митр. Андрей перейшов неімовірно випробування разом з своїм народом. Він ніколи не був його наживою, ані пасожитом, а головне ніколи і за жодну ціну його не зрадив. Ось його заповітні слова: „Тільки для Вас маю жити, - для Вас цілим серцем і душею працювати, для Вас усе посвятити, – ба, навіть за Вас, як цього треба буде, й життя своє віддати“. Архієпископ жив в Бозі для правди і свого народу. Крім того його в народі вважали пророком свого часу. Пророком єднання між Церквами, між народами, між світовими релігіями. Особливо галицький Владика поклав багато зусиль для об'єднання усіх гілок християнських церков в Україні. Роль Слуги Божого була великою у прагненні творити Українську державу, у плеканні духовності українського народу, поширенні освіти, культури важко всі ці чесноти перерахувати. Саме він запровадив принцип новачку – у богослужіннях замість церковнослов'янської мови, наказав вживати виключно українську мову, для збереження національного обличчя так церкви, як і народу. Він досконало розумів поняття „Служити народові, то служити Богові“. Впровадив в уживання такі слова «Україна», «українці» замість «русини», «рутенці» тощо. Андрею Шептицькому українці зобов'язані бути вдячними за допомогу у відкритті першого національного університету у Львові і першого національного музею. Він зберіг греко-католицьку церкву в умовах радянського терору 1939-1941 років та в умовах німецької окупації.

Владика підготував і виховав те героїчне душпастирство і мирян, які зберегли Церкву в умовах геноциду і вимушеного переходу у підпілля, «в катакомби»... Щойно після смерті Шептицького 1 листопада 1944 р. Москва вдалося цинічно перепровести псевдо собор, при допомозі т.зв. ініціативної групи: Г. Костельника, М. Мельника, та А. Пельвецького, який відбувся 10 березня 1946 році у Львові. Після відбуття псевдо собору, який проходив під наглядом КГБ почалися справжня трагедія над нашою церквою, яку підпорядковано РПЦ Московському Патріархатові. У квітні 1945-го р. були арештовані і ув'язнені єпископи Йосиф Сліпий, Микола Чарнецький, Микита Будка, Григорій Хомишин, Іван Лятишевський разом із сотнями інших владик та священників, монахів, монахинь, іншими духовними особами і сотнями тисяч віруючих. Окупована УГКЦ і підпорядкована РПЦ МП змушена була працювати за вказівками Кремлівської влади, яка накреслила напрямні

межі діяльності такі, які відповідали інтересам атеїстичної влади. Словом, духовенство працювало під диктат влади. Сильніший характером наші духовні, які не корилися пішли у тюрми і на заслання з яких багато загинуло при важких працях у далеких тайгах і тундрах. Слабші занепали духом і погасили свої духовні чесноти, а багатьом вдалося піти в підпілля церкву і в край у важких умовах виконували вони душпастирські обов'язки. Згідно з інформацією Інституту історії Церкви УКУ, перед початком II Світової війни Українська Греко-Католицька Церква налічувала 2387 парафій з 3,6 млн. вірних, мала 2352 єпархіяльних священників, 31 чоловічий і 121 жіночий монастир та чернечі доми. Під опікою Церкви діяли Богословська академія і 3 духовні семінарії, де навчалося 480 студентів і додаймо, що батьком цього християнського доробку був головне митр. А. Шептицький. В повідомленні читаємо за 24 вересня 1949 року першому секретарю ЦК КП(б)У М. Хрущову написаному Головою Ради у справах Руської Православної Церкви при Раді Міністрів СРСР Г.Карповим, що: „За час із березня 1946 року до серпня 1949 року до РПЦ було передано «3001 уніатська приходська церква, 1242 священники, 463 диякони і 1018 псаломників у Закарпатській, Дрогобицькій, Львівській і Станіславській областях“. Тільки завдяки мутр. Шептицькому і його наслідникові Патріархові Йосипові Сліпому (1892-1994) та численним духовним їхнім зусиллям і мужній поставі, а також численним вірним вдалося побудувати і відновити нове обличчя нашої Церкви ХХ століття і відродити християнську традицію, яка зазнала стільки поневірянь.

Після довголітніх домагань, різних заходів, щойно 30 листопада 1989 р. Рада у справах релігії при Раді Міністрів УРСР зробила заяву про легальну реєстрацію УГКЦ. Отже, греко-католицька церква після більш ніж 40-річної перерви офіційно відновила свої структури в західних областях України, а згодом поширила свою діяльність на східні терени України Кожен рік віддає нас від тих чорно-понурих днів, але в серці живе невмируща пам'ять і вдячність за неперевершену стійкість і мужність, за колосальний вклад праці, яку з такою великою гідністю і самопосвятою проявляв безсмертний наш Митр. А. Шептицький на славу церкви і народу. В рік ювілею хилимо наші голови перед його Величчю і заслугами та перед усіма тими, хто в горю у важкі часи був нам гідним і ближнім братом. Нехай цей святковий ювілей наповнить наші серця надією та оптимізмом і повною вірою, всіх тих, хто внаші дні виборює волю нашому народові з переважаючими силами російських агресорів. Через жалюгідний імперіалізм і спрагу панувати над нашою землею і народом, через засліплені еґоїзм Путіна українці знову змушені боротися і захищати свої права у кривавій військовій агресії. В християнській покорі схиляємо наші голови в молитвах перед пам'яттю загиблих і перед раними та перед усіма, хто бориться і допомагає перемогти люті путінівські орди, які дико напали на нашу землю і частю у своїй фальшивій пропаганді підривають авторитет нашому духовенству. В ювілейному році варто наголосити, що Слуга Божий Андрей хоч тяжко терпів через політично обставини, а потім через недугу, завжди молився виключно за кращу долю свого народу. При тому, Владика навіть в найскладніших часах, ніколи не втрачав надії і вірив у Божу допомогу. Коли йому було дуже важко молився словами: „Боже, дай мені душевний спокій, щоб прийняти те, чого змінити не можу і дай силу, щоб змінити те, що я можу змінити, і мудрість відрізнити перше від другого. Пантелеймона Куліша, писав: „Колись маленька Галичина врятує Велику Україну“, ці слова стали пророчими.

На завершення статті, наведу свідченнями д-р Йосифа Кладочного, який подав - „що при смертній постелі Митр. Андрея Шептицького, був його брат о. Климентій, архимандрит Сидитів, о. Грицай, о. Котів, д-р Кархут брат Анатасій і Гавриляк. Митр. Андрей вмираючи був свідомий і говорив „Наша Церква буде знищена більшовиками, але ви держіться, не відступаєте від віри. Тяжкий досвід, який впаде на нашу Церкву є тимчасовий. Я бачу відродження нашої Церкви, вона буде гарніша, величавіша від давньої, буде обніматися весь народ. Україна звільниться зі свого упадку й стане державою могутньою, величавою, яка буде дорівнювати могутнім розвинутим державам. Мир, добробут, щастя, висока культура, взаємна любов і згода будуть панувати в ній. Все так буде, як я кажу, тільки треба молитися, щоб Господь Бог і Мати Божя завжди опікувалася нашим народом і щоб ця опіка тривала вічно. Прощаюся з вами. Будьте сильні у вірі, витривалі і ревні в служінні Господу Богу.“

Ярослав Стех (Канада)

ОФІЦІЙНО

СПІЛЬНА ДЕКЛАРАЦІЯ, ПІДПИСАНА
ПАПОЮ ФРАНЦИСКОМ ТА ВСЕЛЕНСЬКИМ
ПАТРІАРХОМ ВАРТОЛОМЕЄМ І У СТАМБУЛІ

Ми, Папа Франциск та Вселенський Патріарх Вартоломей I, складаємо свою велику вдячність Богові за дар цієї чергової зустрічі, яка дає нам змогу в присутності членів Священного Синоду, духовенства та вірних Вселенського Патріархату разом відсвяткувати Свято святого Андрія, первозванного і брата святого апостола Петра.

Наше спогадування апостолів, що звіщали світові добру новину Євангелія через свою проповідь та свідчення мучеництва, скріпляє в нас прагнення й надалі разом працювати вперед, до мети подолання з любов'ю та довір'ям перешкод, які нас розділяють.

З нагоди зустрічі в Єрусалимі минулого травня, під час якої ми спогадували історичні обійми між нашими високодостойними попередниками, Папою Павлом VI та Вселенським Патріархом Атенаторасом, ми підписали спільну декларацію. Сьогодні задля щасливої нагоди чергової братерської зустрічі, ми прагнемо наново підтвердити наші спільні наміри й турботи.

Висловлюємо свій щирий та рішучий намір у слухняності волі Господа нашого Ісуса Христа, посилити наші зусилля, спрямовані на сприяння повній єдності між усіма християнами, а передовсім між католиками і православними. Крім того, прагнемо підтримувати богословський діалог, який веде Міжнародна змішана комісія, яка встановлена якраз 30 років тому Вселенським Патріархом Дімітросом та Папою Іваном Павлом II тут, на Фанарі, нині обговорює найскладніші питання, котріми позначена історія нашого поділу і які вимагають уважного та поглибленого дослідження. З цієї метою, як Пастирі Церкви, запевняємо нашу братню молитву, закликаючи вірних приєднатися до нас у спільному проханні, «щоб усі були одно, щоб світ увірував» (Ів. 17,21).

Висловлюємо нашу спільну стурбованість ситуацією в Іраку, Сирії та на всьому Близькому Сході. Єднаємося в прагненні миру й стабільності та в бажанні сприяти розв'язанню конфліктів шляхом діалогу та примирення. Визнаючи вже докладені зусилля з метою надання допомоги регіонаві, одночасно звертаємося із закликом до всіх, на кому лежить відповідальність за

долі народів, посилити заангажування на користь страждених спільнот, запевнивши їх, зокрема й християнським, можливість залишитися на своїх рідних землях. Не можемо миритися з Близьким Сходом без християн, які сповідували Ісусове ім'я тут протягом двох тисяч років. Численні наші брати й сестри переслідувані та насильно змушувані покинути свої домівки. Навіть здається, що людське життя втратило цінність, а людська особа вже нічого не значить та може бути принесена в жертву іншим інтересам. І все це, на жаль, зустрічає байдужість з боку багатьох. Як пригадує нам святий Павло: «Коли страждає один член, страждають усі з ним члени; і як один член у славі, радіють з ним усі члени» (1 Кор. 12, 26).

Таким є закон християнського життя і в цьому значенні можемо сказати, що існує також екуменізм страждання. Подібно, як кров мучеників стала засівом сили і плідності Церкви, так і спільність у щоденних стражданнях може стати дієвим засобом для досягнення єдності. Жахливе становище християн та всіх, хто страждає на Близькому Сході, вимагає не лише постійної молитви, але також належної відповіді з боку міжнародної спільноти.

Великі виклики, що стоять перед світом в актуальній ситуації, вимагають солідарності всіх людей доброї волі. Тому визнаємо важливість того, щоб провадити конструктивний діалог з Ісламом, що ґрунтуватиметься на взаємній пошані та приязні. Надихаючись спільними цінностями та скріплені справжніми братерськими почуттями, мусульмани й християни покликані разом співпрацювати на користь любові, справедливості, миру та пошани гідності й прав кожної людської особи, особливо в тих регіонах, в яких вони свого часу протягом століть жили в мирному співжитті, а сьогодні разом переживають трагічні жахиття війни. Крім того, як християнські провідники, ми закликаємо всіх релігійних провідників й надалі зміцнювати міжрелігійний діалог та докладати всі зусилля, необхідні для будівництва культури миру й солідарності між людьми та між народами.

Пам'ятаємо також про всі народи, які страждають з причини війни. Особливо молимося за мир в Україні, країні з давніми християнськими традиціями, та звертаємося із закликом до всіх сторін, втягнутих у конфлікт, шукати шлях діалогу й пошани міжнародного права, щоб покласти край конфліктів, даючи змогу всім українцям жити в згоді.

Наші думки линуть до всіх вірних наших Церков у світі, яких вітаємо, віряючи їх Христові, Спасителеві нашому, щоб вони змогли бути невтомними свідками Божої любові. Підносимо нашу ревну молитву до Бога, просячи дару миру в любові та єдності для всього людського роду.

«Сам же Господь миру нехай дасть вам мир завжди й усяким способом. Господь з усіма вами!» (2 Сол 3,16).

30 листопада 2014 року

«Науково-практична конференція присвячена 70-років з дня смерті митрополита Шептицького»

ПОСТАТЬ АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО В ТВОРЧІЙ СПАДЩИНІ ІВАНА БОДНАРУКА

Творча спадщина видатних педагогів і культурних діячів минулого, зокрема тих, які збагачували українське шкільництво в еміграції, в тій чи більшій мірі торкалася висвітлення постаті Андрея Шептицького. Як громадського та релігійного діяча.

Педагогічна та публіцистично-критична спадщина малазаного в Україні професора Івана Боднарука, відома донедавна лише його учням і читачам українських періодичних видань у діаспорі, є достатньо об'ємною, більше 2 тисяч статей українознавчого та педагогічного змісту.

У рукописному зошиті під назвою «Мої книжки і статті», з особистого архіву Івана Боднарука, у чітко визначеному порядку прописані назви книжок, статей, дописів до календарів, журналів, часописів. Серед них часто зустрічаються ті, які стосуються тієї чи іншої особистості. Зокрема, об'єднані тематично під назвами: «Наші й чужі великі люди», «Письменники й мистці», «Роковини знатних людей», «Ювілеї», «Посмертні згадки», «Українські поети і письменники».

Окремо виділені деякі постаті: О.Бесараб (7 статей), С. Бандера (2), Т.Чупринка (3). Серед записів на с. 124 знаходимо перелік праць Івана Боднарука, під заголовком «А.Шептицький», який наводимо зі збереженням правопису:

Основна праця митр. Шептицького («Гомін України», 1965)

Духовний Володар Народу (Кал. Праці, 1955)

Слуга Божий Андрій (Українська Думка, 1965)

Велетень у чернечій рясі (Укр. Слово, 1965)

У 20-ліття смерті Великого Митрополита (Бюлетень, 1964)

Великому Митрополитові (Бюлетень, 1965)

Митрополит Шептицький на тлі сучасності (Вісник ООЧОСУ, 1966)

Прогаєна справа (Постулятор о.Гринчишин)

«Щоб усі були одно» (Укр. Слово, 1965, ч.36)

Митрополит Шептицький і Всел. Собор

«Митр. Шептицький А.»

На с.88 рукопису окремо виділені статті, назви яких є яскравими носіями змісту, написані не просто пером видатного журналіста, публіциста, педагога, а, насамперед, християнина, сина о. Лазара Боднарука, пароха с. Білявинці на Тернопільщині, який під час війни, на прохання митрополита Шептицького, служив у Відні:

Апостол любові

Божий вибранець

Символ христ. любові й покори

Неструджений Великий Сівач

Митр. Шептицький і православні

Творець епохи

Не всі тексти статей є доступні нам для опрацювання та аналізу. Серед значної кількості праць Івана Боднарука Андрею Шептицькому присвячена книга, що розкриває істинність духовного росту особистості, під назвою «Великий Чернець і Народолюбець» [1].

Переїхавши в 1948 р. до Бразилії, І. Боднарук учителював у Малій семінарії отців Василіян. Тут видав «Український буквар для найменших» і «Другу читанку». Очевидно була потреба у виданні книги про людину, такої величі духу, яка б у час еміграції давала найкращий приклад служіння Богові та Україні.

Зі спогадів о. Доротія Шимчя, ЧСВВ, директора школи святого Йосафата в Прудетополі (Бразилія), дізнаємося, що вчитель Іван Боднарук впорядкував бібліотеку отців Василіян та мав можливість використати джерела, які подав наприкінці книжки в кількості – 12. Сам професор Боднарук назвав книжку скромною працею, вінком на могилу Великого Покійника в п'яті роковини його смерті, та висловив надію на майбутніх вчених біографів та істориків, що у вільній державі скористаються всіма історичними джерелами для «змальовання в усій величчю могутньої постаті покійного Митрополита».

Назва книжки стає означенням мети її написання. Крім назв-символів, внесених у заголовках творів, автор у тексті вживає, на більш виразне означення постаті Андрея Шептиць-

кого, ще такі: Муж Провидіння, Добрий Пастир, Князь Церкви, великий патріот, релігійний діяч, великий гуманіст, щедрий меценат мистецтва, гарна й ангельсько-благородна постать, царський в'язень, Великий Обновник нашого життя, Муж Святий.

Про Андрея Шептицького автор праці веде мову як про героя, який готовий присвятити життя обороні своїх релігійних переконань, віддати все найдорожче для своїх ідей, осягнення наукових здобутків і відкриттів. Тобто має на увазі те, що він свій труд віддає для загального добра, вважає його змістом свого життя та доводить це всіма своїми вчинками.

Перша частина, названа «Муж провидіння», дає змогу поринути у ті складні часи історії, коли в хвилини занепаду і зневіри Боже Провидіння посилало нам могутніх духом людей та наводить подібність А.Шептицького до Мойсея та побожного Товита.

У другій «Слідами давніх предків» прослідковується походження із старого українського боярського роду Шептиць-

З НОВИХ ВИДАНЬ ЖУРНАЛУ «БОРИСТЕН»

У ВИДАВНИЦТВІ ЖУРНАЛУ «БОРИСТЕН»
ПЕРЕВИДАНО КНИГУ ПРО ІСТОРІЮ
УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ.

Зразу хочемо зазначити що видання не пришло б до читача, аби не подвижництво українця з США добродія Олександра Полець. Саме стараннями цього вірника нашої Церкви та правдивого патріота було зібрано кошти в діаспорі на перевидання цієї цінної праці відомого вченого Галини Могильницької.

Ця книга продовжує поглиблено розглядати проблеми, порушені в її широко відомих в Україні полемічних книжках «Літос, або камінь із праці правди на розбиття митрополичого блудословія» та «Хроніка великого ошуканства». На основі переконливих джерел автор доказово розвінчує історичні міфи, нав'язані російською імперською ідеологією.

З міфами про «єдиний народ», «общее отечество» і «єдність Церкви от начала прінятия православія» ми вже розібрались і знаємо, що жодного з цих «єдінств» не існувало насправді. Залишається розібратися з канонічністю приєднання Київської митрополії (Української Церкви) до Московського патріархату в XVII ст. після Переяславської ради та з канонічними правами Московського патріархату в Україні. Оскільки про це детально говорено авторкою в книгах «Літос...» та «Хроніка великого ошуканства», звернемо увагу лише на ключові моменти. Прагнувши повного «політичного підчинення» України, досягти якого без підпорядкування Церкви було неможливо, Москва, справді, у 1686 р. домагається від новопоставленого тоді царгородського Патріарха Діонісія IV грамот про підпорядкування Української Церкви Московському патріархату. Турецькому візиту, від якого залежало затвердження Царгородських патріархів і який, таким чином, мав на них неабиякий вплив, було обіцяно нейтралітет Росії у війні, яку вела тоді Туреччина чи не з 4-ма країнами одразу, а самому патріарху було вручено «три сорока соборей і 200 московских червонцев», хоч деякі історики пишуть, що червінці Москва все-таки «замахорила»...Ця була в 1687-му, буквально через рік після описаних подій, Царгородський Патріарший Собор скидає Діонісія IV з патріаршого престолу, засудивши його оборудку з Москвою щодо «продажу» Київської митрополії як «акт симонії» (хабарництва), тобто неканонічне, протиправне, невідповідне Христовій науці діяння.Наголосу і прошу запам'ятати кожного читача: жодного документа, що засвідчив би канонічно-правну передачу Київської митрополії під юрисдикцію Московського патріархату, немає й ніколи не існувало. Про це свідчить Патріарший і Синаодальний Томос Царгородського патріарха Григорія VII, виданий у 1924 р. Українській Церкві у Польщі. Право цієї Церкви на автокефалію (відокремлення від Москви) та своє право на її проголошення автокефальною патріарх обґрунтовує тим, що «відірвання Київської митрополії від Царгородського престолу відбулося не за приписом канонічних правил». Що з цього витікає? А те, що Українська церква ніколи не була канонічно підпорядкована Московському патріархату!!! І отже, й жодний канонічних прав на Українську церкву Московський патріархат не має й ніколи не мав, як не має й жодного квадратного метра канонічних територій в Україні!!! Це те, що кожен з нас має запам'ятати, як «Отче наш», і не перейматися чийось визнанням чи невизнанням.

Влас. Інформ.

На фото: Олександр Полець – збірник коштів на видання книги під час свого перебування в Києві восени цього року; обкладинка перевидання.

Світлана Сміх,
Старший викладач кафедри
педагогіки та психології
Івано-Франківського ОІППО

Галина Могильницька

МІФОТВОРЧІСТЬ
ЯК ОБҐРУНТУВАННЯ
ІСТОРИЧНОГО
МАРОДЕРСТВА

Прочитай
і передай
іншому

МІНСЬКІ УГОДИ ПОТРІБНІ УКРАЇНІ

В останні часи часто зустрічаю в ЗМІ про шкідливість мінських угод для України. І зовсім не зустрічаю протилежну точку зору з цього питання...

Треба виправити цей прикрий недолік.

Мінські домовленості – кістка в горлі Москви, бо в Мінську Москва фактично ЮРИДИЧНО визнала себе стороною конфлікту. Москва визнала, що іноземні війська є на території України. Москва взяла на себе зобов'язання вивести власні війська з території України.

Саме тому всі країни світу використовують Мінські домовленості для тиску на Путіна.

Друзі, перш ніж передруковувати ту чи іншу точку зору, не полініуйтеся взяти ПРОТИЛЕЖНУ думку. Інакше ви берете участь в пропаганді Москви. Це ази професії, колеги-журналісти.

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США
Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:
Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

Підписано до друку 00.00.2014 г. Формат 60X84/8, друк офсетний. Умов. друк. арк. 1,86.

Друк ФОП Кругляк І.С.
Свідоцтво ДП № 160-р від 16.05.2013
м. Нікополь, вул. Шевченка, 65/44